

En gammel mariner

ser sig omkring

i forbindelse med året der gik

i

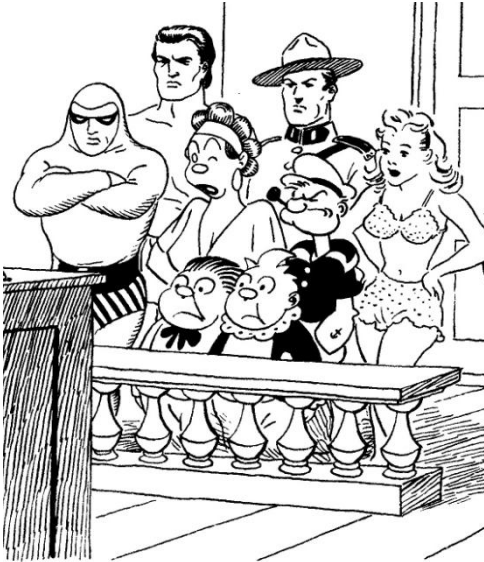
2015

Den gamle er Henning Pehrson

Den 31. december i jubilæumsårets sidste timer.

For 4. gang afholdtes denne for marineforeningen så betydningsfulde aften for 30 deltagende medlemmer og hustruer. (Det er dem, vi i gamle dage kaldte koner). Kært barn har mange navne! Som sædvanligt var det en flok veloplagte, unge og smukke mennesker, når man lige ser bort fra Hans Mæng.

Folk var i store træk tilfredse med deres udseende, men jeg manglede dog lidt fantasi i deres udklædning.

Efter afspisningen af den indkøbte og på et selvstændigt placeret bord anrettet mængder af overdådigt mad, og efter timer af brugt tid på denne beskæftigelse, var det tid til lidt afslapning og diskret småbøvsen.

Og så var der dans på dækket til langt ind i det nye år

Januar gik uden den store dramatik. Vinteren faldt i år på en onsdag i marts måned, så irritationsmomentet var til at overse. Marinestuens mangel på størrelse blev adskillige gange påvist dels om lørdagene og dels ved de afholdte foredrag. Det er særdeles vanskeligt at bevare sin royale holdning, når man stående med en tallerken med lagkage i den ene hånd og en kop kaffe i den anden skal forsøge at spise lagkagestykket uden at få flødeskum i håret!

Generalforsamlingen blev i år afholdt i Navigationsskolens festsal, da man forventede mange interesserede tilhørere. Salen var da også fyldt, og alle kunne ved selvsyn konstatere, at teksten med morsetegnene langs væggene var blevet overmalet. Måske er eleverne nu for sarte til at læse teksten, eller også skyldes det, at ingen længere kan læse morsetegn. I en forgangen tid lød teksten nemlig: "Den sømand han må lide, langt mere ondt end godt, godt, godt."

Ødelæggende for moralen? Et krav fra skibsrederne?

Eleverne er jo nu studenter og altså ikke de hærdede matroser, der tidligere udgjorde klientellet, og som kendte livet til søs.

Det helt store spørgsmål ved ethvert møde mellem vi gamle marinere er: hvordan går det med vores flytteprojekt? Er der noget nyt rundt om hjørnet?

Bestyrelsen holder kortene tæt ind til kroppen for ikke at hjælpe sælgeren af den påtænkte ejendom.

Og endelig! En skøn forårsdag i marts kan formanden deklamere, at Mærsk har bevilget os 2,1 million kroner som hjælp til erhvervelse af ejendommen. Det vil i sin økonomiske korrekthed betyde, at vi betaler ejendommen helt ud, og dermed er Svendborg Marineforening blevet en velhavende forening. Det må absolut glæde de næsten 400 smukke og intelligente medlemmer.

Et lille kuriosum er, at vi kuns har 1 kr. og 67 øre til at betale sælgeren med, når skødet skal underskrives. Svendborg Kommune skylder os en masse penge, som først kommer til udbetaling, når opsigelsesfristen udløber om et halvt år. Pengene fra Mærsk er heller ikke til rådighed lige med det første. Vores kreditværdighed værdsættes dog af Fynske Bank, som vil lægge pengene ud for os.

Mod et vist vederlag, selvfølgelig.

Ved skyttelavets generalforsamling blev Frede Kristiansen afløst som formand af Erik Thomsen. Frede fik som tak for udført arbejde overrakt en megastor kurv med alskens gode sager.

Mange af marineforeningens medlemmer er også medlem af Carolines' sangerkor.

Da der derfor i forbindelse med Dronning Margrethe's 75 års fødselsdag skulle laves en hyldest til majestæten i TV, var det en selvfølge, at marineforeningen blev repræsenteret af Carlinekoret. Vi er en forsamling af om ikke godt lydende så dog kraftigt lydende stemmer.

Hele vores fødselsdagssang blev vist i TV, men med irriterende inferiøre forstyrrelser.

Selv var jeg på skærmen i 3/100 sekund, så ingen bemærkede mig, men så undgår jeg selvfølgelig også al den autografskrivning.

Lydoptagelsen blev foretaget i Marinestuen, mens billedoptagelsen foregik på kajen udenfor. Vi affyrede også vores kanon, og jeg skulle tage meget fejl, hvis ikke journalisten måtte hjem for at skifte undertøj. Hun var ikke klar over kanonens lydstyrke.

Skyttelavet holdt sin sæsonafslutning i marinestuen **den 1. april**. Menuen var sammensat således, at garantien for succes skulle være til stede, nemlig stegt flæsk og persillesovs. Bare skønt.

Glæden hos Jørgen her var dybfølt og smittende!

Et godt grin forlænger livet, så vi i skyttelavet burde blive meget gamle.

Har du mod på livet, så meld dig ind i skyttelavet!

Kammeratskabsaftenen i forbindelse med Dronning Margrethes 75 års fødselsdag den **16. april** forløb uden problemer. De sidste flasker rødvin, som vi fik i forbindelse med 100 års jubilæet sidste år, blev fortæret med vellyst. Vellysten kan jo også skyldes, at de var gratis.

Jeg har tidligere krævet en 10'er af Hans Mæng for ikke at bringe hans foto. Her er han så langt væk, at jeg må nøjes med en 5'er.

Lørdag d. 18. april var der åbent hus i vores nyerhvervelse, således at vi ved selvsyn kunne se, hvor velhavende vi er blevet. Vores altid veloplagte kasserer, Niels Marcussen,

fortalte på sin sædvanlige og humoristiske måde om alle ændringerne, der skal foretages. Jeg mindes mest omtalen af rummet, hvor øllene skal opbevares inden brug. Desværre erindrer jeg ikke, om det var rummet her eller det noget mindre længere bagude.

Flaget blev sat for første gang, og det er da et flot syn fra den kommende marinestues vinduer.

Udsigten over til Christiansminde er da heller ikke at kimse ad.

Og så var jeg rent personligt en tur i Paris. Jeg husker en sang, der hedder noget med "April in Paris" eller sådan noget. For ikke at være som alle andre, foregik vores tur bare i maj.

Frankrig er et skønt land, hvis bare det ikke var fyldt med alle de franskmænd. Jeg har så mange dårlige erfaringer med dem. Jeg kan ikke tale fransk, kun 2 ord, men det er 2 af dem, som man ikke må bruge i ordentligt selskab.

Jeg kender én, som har mødt en venlig og forstående franskmand, som ikke betragtede en ikke-fransktalende mand som idiot, og jeg ved nu, at han findes. Jeg mødte ham nemlig også!

Vi gik en del rundt i byen, og jeg må erkende, at byen er større end Svendborg!

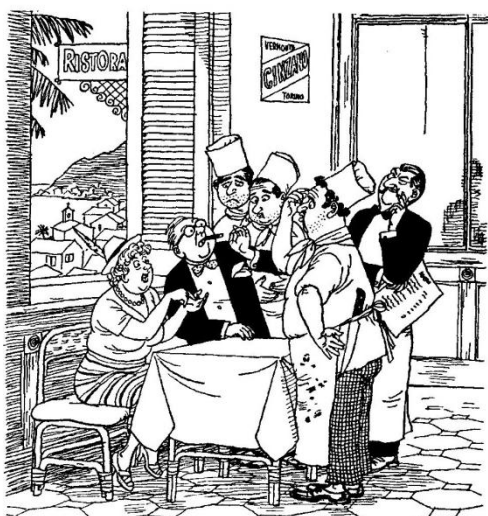
På New Zealand har jeg set "Eyefull-tårnet", og her i Paris har man lavet en kopi af dette tårn. Man har her brugt en masse gammelt jern og stablet det på en kunstfærdig måde. Det må have taget en mand mange dage at slæbe al det jern og så højt op. For at gøre arbejdet lettere, havde han altså installeret en elevator. Meget klogt.

Vi spiste de fleste måltider på caféer eller restauranter, og jeg må sige, at de ved, hvordan man laver mad. Nu frygter jeg bare mit næste besøg hos min læge.

Vi boede i en lejlighed, som vores datter havde lejet. Den adresse, som vi havde fået, var bare ikke en adresse, men navnet på et helt område af Paris.

Vi havde sat os ind på en lille restaurant for at få noget at spise. Kroejeren viste os menukortet, som ikke var på dansk. Der stod noget, som godt kunne ligne "and". Med 2 fingre og ved at sige kwak kwak fik jeg alle andre i restauranten til at kwakke, og af deres smil kunne jeg forstå, at jeg havde forstået ordet rigtigt. Stor munterhed!

Det var her, at vi mødte den venlige franskmand. Han ringede til et nummer, som jeg heldigvis havde noteret ned, og fandt ud af, at lejligheden skulle ligge lige om hjørnet. Det gjorde den også, men på 4. sal. Og ingen elevator!

Vi kørte en del med jernbanen, der løber under byen. Chaufføren på toget prøvede hele tiden at nævne navnene på de stationer, som alle på skiltene kunne se, at vi allerede holdt på. Den ene hed f.eks. "Les Halles". Han kaldte den bare L'al. Han var åbenbart ikke god til at læse.

Ved ankomst til Kastrup skulle vi med toget til Nyborg. Det var ikke uden visse problemer. Efter et kvarters ventetid over tiden på perron 2 informerede højtaleren os om, at toget var aflyst, da man ikke havde en togfører til rådighed.

Vi var temmelig mange på perronen, mest udlændinge, som ikke havde forstået, hvad der blev sagt. Da der derfor et øjeblik senere kom et tog, steg de alle på uden at være klare over, at toget kørte til Sverige.

2 minutter senere rullede et nyt tog ind på perronen, og på skiltet stod der: Aarhus. De resterende myldrede ind, og vi fandt vores reserverede sæder. Da vi var klar til at køre, kom der over højtalerne besked om, at vi alle skulle forlade toget igen, da man stadig ikke havde nogen togfører. Hvem havde kørt toget ind på perronen - og hvem kørte det væk igen?

Ca. en times tid efter at vi skulle have været af sted, kom der endelig et tog, der skulle til Aarhus. Alle myldrede igen ind og fandt de sæder, som de havde reserveret.

På Københavns Hovedbanegård steg mange nye passagerer på, og der opstod en del argumentationer om pladserne, da de nye også havde reserveret de samme pladser som os. Rent kaos. For os blev det ikke bedre, da konduktøren oplyste os om, at toget ikke standsede i Nyborg, hvor vi ville blive afhentet. Konduktøren var dog så venlig ikke at kræve betaling for den lidt længere togrejse.

Man oplever meget på en rejse med DSB.

14. maj. Marchen til krigergravene. Marineforeningen fylder godt i forsamlingen, men flere kunne godt være med. Det er meget stemningsfuldt at gå rundt på den parklignende gravplads en dejlig forårsdag og i de lysegrønne farver.

Vores egen Evald lagde en krans ved mindestenen for Svendborgegnens dræbte frihedskæmpere. Ingen kan gøre det med større værdighed end Evald.

Den nye marinestue fik et ubehageligt besøg af brandtilsynet, der krævede 2 nødudgange - én i hver ende af stuen. Det vil komme til at koste mere end den 1 krone og 67 øre, som vi har i kontanter til uforudsete udgifter.

Foråret varede længe og var meget koldt og regnfuldt. Den første varme sommerdag var på fars dag den 5. juni. Symptomatisk?

Jeg greb en øl og satte mig ud på terrassen for at nyde solen og fundere over livet. Det kan man sagtens gøre med lukkede øjne. Man er nu næsten et år ældre end sidst, man sad herude. Hvad er der sket siden da?

Jeg kan ikke lide, at lægen siger: I betragtning af din alder.....

Bare tanken om anstrengelser får mig til at svede. Jeg bliver forpustet ved bare at spille kort, og det kniber for mig at få gyngestolen til at gynge, når jeg sidder i den.

Nå. - Solen skinner og græsset trænger til at blive slået. Og hvad så?

Hver lørdag får vi i marinestuen oplysning om tilstanden angående vores flytteprojekt. Niels Marcussen tegner og fortæller om arbejdet. Det undrer ingen, at Svendborg Kommunes administration også her forsøger at standse ethvert forsøg på fremskridt. Ansøgningen om tilladelse til at fjerne en skillevæg ville

medføre en ventetid på 12 uger - måske for at give visse kontorfolk lejlighed til at vise deres betydning. De var kolde overfor de problemer, dette ville medføre angående tidspresset for os.

Men, men, men. Med de rette forbindelser blev det dog klaret på et øjeblik.

Mandag d. 8. juni. Det er vanskeligt at tælle antallet af smukke mariehøns, når de flagrer rundt og basker til kuglerne på en solrig sommerdag, men jeg forsøgte, så godt jeg kunne.

Ulla ser meget professionel ud, og gribben i baggrunden forventningsfuld.

... og for den kunstneriske udførelse giver vi 8,7 point.

Sankt Hans aften d. 23. juni.

Sædvanen tro mødtes omkring et hundrede stykker i Maritim Center for at fejre Johannes Døberens fødselsdag og sende en heks til Bloksbjerg. Jeg var ikke selv til stede af frygt for at miste min, så jeg er ikke klar over, hvem af vore koner, der blev sendt af sted. Jeg vil i den nærmeste fremtid nøje holde øje med, hvem der mangler i stuen.

I forbindelse med nedrivning af mure, fjernelse af gulvtæpper, opstilling af brandtrapper, gennembrydning af ydermure osv. i vores nye marinstue, hvem tænker så på ukrudt o.l.

Jo. Det gør Gunner Markussen og fru Ruth.

De har brugt megen tid på at fjerne det, som enhver god aktiv sømand aldrig skænker en tanke.

Her er brædderne til det nye gulv

Alt imens tæller formanden og kassereren på knapper i den udvidede balsal, hvor skillevæggene nu er fjernet. Der bliver god plads til en gang træskobal, ifald der ikke bliver råd til at købe nogle flere brædder til et nyt gulv.

25. juli.

Jeg husker et eller andet om denne mands tidligere kollega, der fejede noget ind under et gulvtæppe. Jens her synes at kunne bruge en kost. Er det en forudsætning for at kunne blive politiker? Undskyld Jens. Man skal høre meget, bare fordi man er et hjælpsomt og kærligt menneske.

Fejekosten blev brugt i forbindelse med bispisningen af 400 shanty-sangere med ledsagere fra 9 kor. Det hele foregik i dagene 23. til 25. juli. Meteorologerne havde varslet masser af regn, som ville drukne alt om lørdagen, men regnen faldt natten til lørdag og lørdag aften under spisningen. Vi var bare heldige. Et sted i Jylland faldt der på en time lige så meget vand, som normalt på en måned. Nå. I hovedlandet har vi plads til meget mere af alting end her på småøerne.

Jørgen Frederiksen og Margrethe (vores mor) fortjener stor anerkendelse for det enorme arbejde, det må have været at arrangere Shanty-dagene. Kommunen var ikke på nogen

måde involveret i arrangementet. Det forlyder, at dersom den er involveret med et tilskud, og arrangementet giver underskud, er det arrangørerne, der står med underskuddet, men er der overskud - ja, så skal kommunen have pengene. Derfor.

6. august: Gl. Torvedag:

Indtil nu har det været en kold og fugtig sommer, så vi var meget interesserede i at finde alle oplysninger angående vejret på denne dag...

...og vi blev begunstiget med en meget varm dag til begivenheden. Marineforeningen stod bi med udskænkning af kølende væsker til de mange varmeplagede mennesker.

Henning Blåby her var en velbesøgt, eftertragtet og dermed afholdt mand.

Han forsøgte at snyde mig for en femmer, men jeg er ikke gift med en skotte for ingenting.

N.B. Bemærk den professionelle håndtering af apparaturet.

Der var bare mange forsamlet ved vores stude. Også nogle, som vi ikke kendte.

Carolinekoret optrådte uhyre professionelt og høstede stor anerkendelse for indsatsen.

Flere, udover vore koner, klappede ihærdigt.

Steen, vores korleder, gjorde sig store anstrengelser for at heppe koret op til nye og store præstationer.

(Det er vist et forkert billede, jeg har fået sat ind her.)

Ved den nye marinestue er man i gang med det grundlæggende arbejde i forbindelse med den ene nødudgang.

Den teknologiske udvikling er enorm, når jeg tænker tilbage på mit eget byggeprojekt, hvor jeg afmærkede det lodrette punkt med en bolt i enden af en lang snor.

Store
tanker
tænkes.

Gert gør store opfindelser i værkstedet i kælderen.

Samtidig hermed arbejder
tirsdagsholdet ihærdigt i den gamle
marinestue med rengøring o. l.
Jeg fik holdets tilladelse til at bruge
udtrykket: "Kaffeklubben."

Søndag d. 16. august afholdtes den traditionsrige "Fregatskydning" i
Skyttehuset i Christiansminde.

Min medfødte beskedenhed forhindrer mig i at berette, at jeg blev
udnævnt til ny Fregatkaptajn ved at ramme krudtkammeret på den
svenske fregat.

Min bedstefar var svensker, så jeg vil undlade at fortælle om min
forfremmelse til nogen.

Det hjalp gevaldigt, at formanden kom på det kursus for kanonerer. Nu kan han få kanonerne til at gå af i tide og ikke utide.

Som han står her i røg og damp, ser han overhovedet ikke ud til at være overrasket.

Aldrig før er der blevet affyret så mange skud for at nedkæmpe fjenden, så vi var først færdig ved 14- tiden. Men... udover at nedkæmpe fjenden havde vi på det tidspunkt også nedkæmpet en kabeltromle (jeg har lovet Gert ikke at nævne hans navn her, og jeg holder, hvad jeg lover), men også den lampe, der i god afstand lyste på fregatten. Den har nu fået et ekstra hul i bagdelen, således at vi også bagfra kan se, om der er lys i pæren. Jeg har ladet mig fortælle, at det er et medlem af foreningen med en højere rang end fregatkaptajn, der gav lampen en ekstra mulighed for at holde temperaturen nede. Han er vant til at skyde med kanoner, og det kan vel godt betragtes som et skud med spredhagl.

Jeg fik pludselig en uimodståelig trang til at sætte dette foto ind her.

På en fregatkaptajn skal slipset sidde lige, og det sørger hans oppasser for. (Jeg håber, at min kone ikke læser dette).

Min besætning kom til at se sådan ud:

Kanonkommandør: Jim Lindegård

Topgast: Henning Ibsen

Kanoner: Jørgen Ambus

Sejl kvartermester: Jonny Ibsen

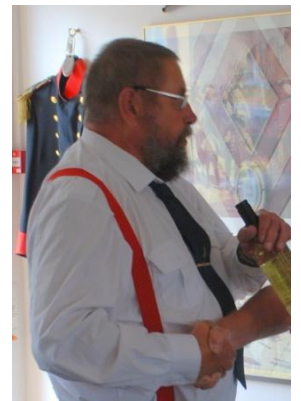
Signalgast: Erik Andersen

Krudtlanger: Per Krøldrup

Bådsmand: Jørgen Kromand

Lanternegast: Peter Madsen

Kadet: Ole C. Jørgensen

Jeg har den ære at
præsentere

Kaptajnen

Da jeg ikke vil tillade udskænkning af stærke drikke på min fregat, er den på billederne afbillede flaske fyldt med Brigitte Bardo's morgenurin!

For at undgå vrøvl fra det stærke køn, skal det lige nævnes, at dameskydningen blev vundet af Lene Sears, Karin Ibsen (den familie var godt repræsenteret i dag) og Gerda Jensen (som er gift med ham, der stod for optællingen. Jeg hentyder ikke til noget.)

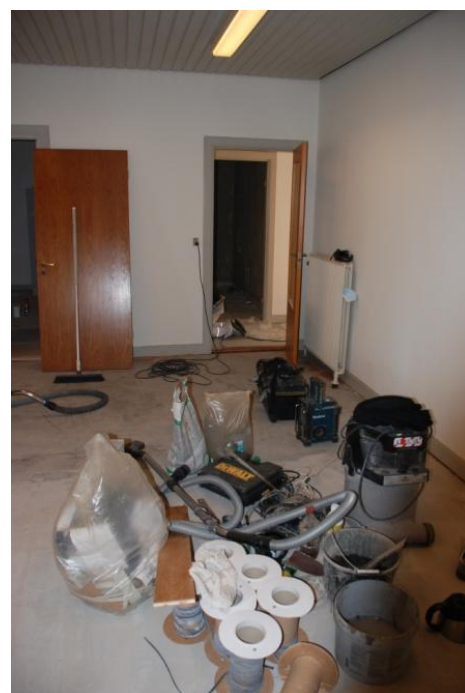

26. august. Der er nu kun 4 dage indtil vi kan begynde at flytte ind i vores nye domicil. Håndværkerne har forhåbentlig tjek på tiden. For det uøvede øje synes der at mangle meget, men...

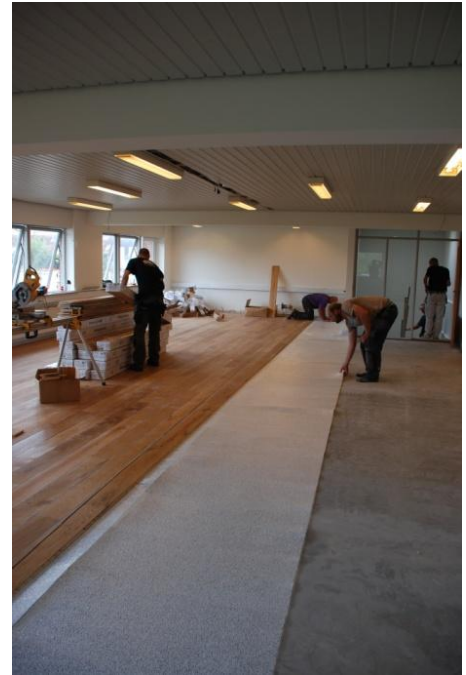
... for vores altid adrætte medlemmer og et lille hop er nødudgangen klar...

og hvis gulvlæggerne bare kan finde gulvet...

... så går det stærkt.

Jeg indrømmer det gerne!

Hvor mange gange har man ikke haft lyst til at gøre sådan her med alle konens besynderlige effekter for selv at få plads til de mere betydningsfulde ting?

De færdige brandtrapper ser meget solide ud.

Har man haft et specielt medlem i tankerne, da man konstruerede dem? Jeg er i hvert fald begyndt på en slankekur. Men kun på regnvåde onsdage med mange myg.

Og så er det store flytteri i gang. 3 uger i september er sat af til arbejdet.

D. 14. september:

Der arbejdes efter en prioriteret plan. Baren må være det vigtigste at få sat op!

Kassereren river sig i håret i baggrunden.
Flere regninger?

Og så følger kabyssen. Hvem bestemmer, hvor skabet skal stå?

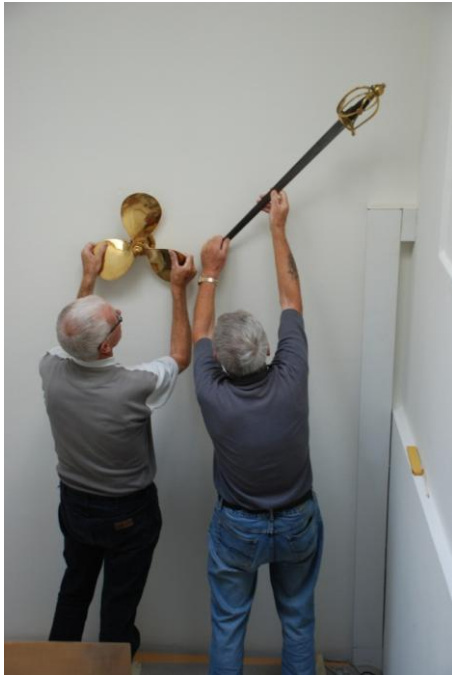
Arne Lund arbejder hårdt med at slippe af med gasserne!
Han er blevet helt hvidhåret grundet anstrengelserne.

Ib ville ikke gå igen, før jeg havde taget et billede af ham i arbejde.

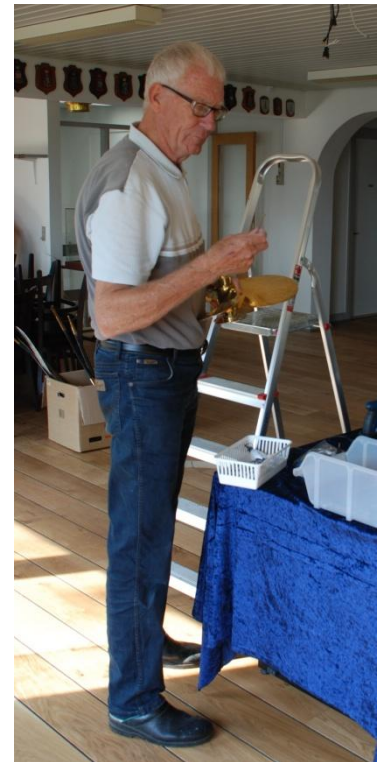
Det klarede jeg på 3/100 sekund.

Det hjalp dog, da Kurt Kaysen truede med at slå ham med sin sabel. Kurt ved ikke, at håndtaget sidder i den anden ende!

Ib med 2 skruer.
Nu påstod han, at han ikke havde flere løse!

Som en anden sjakbajs holder
Kurt nøje øje med tiden.

Og så lige et billede fra min tur til Østrig!
Bare for at vise, at jeg tager tingene alvorligt.

18. september:

Så er borde og stole ankommet. Alle de ben i vejret får mig til at gabe.

Der bliver langt op til baren efter en ny øl!

Og hvilket af bordene bliver slyngelbordet?

Kan Jørgen Ambus finde et sted at slå sig ned uden at beklage sig?

Mange svære spørgsmål melder sig.

22. september: Alt synes nu at være på plads og i orden til indvielsen på fredag d. 25. Vi skylder en stor tak til de mange, der har knoklet næsten hver dag i de seneste 3 uger.

25. september: Marineforeningen gav gratis øl, vin og sandwich, og det var muligvis årsagen til, at omkring 2-300 medlemmer og ledsagere besøgte stuen. Det kan selvfølgelig også skyldes, at stuen blev indviet med gæster langvejs fra. Det ses allerede, at stuen er blevet for lille! Vi er meget populære, og det kan jeg godt forstå. Vi er en flok af høje, flotte, hårfagre, humørfyldte, statelige, intelligente og **beskedne** mennesker. Hvordan kan vi blive andet end populære? Jeg kender det fra mig selv. Hvis jeg var mere beskeden, ville jeg jo være fuldkommen!

Dagen begyndte med, at vi tømte alle vore whisky-flasker i den gamle stue og lykønskede os selv med forhalingen. Takket være, at formanden havde lyttet godt efter, da han besøgte kanonskolen, fik vi også med et godt drøn gjort byen opmærksom på, at der atter skete noget specielt på havnefronten.

Med Lars Foldager samt sin sækkepibe under armen marcherede vi derefter til vort nye domicil, Færgevejen 5.

Lars Foldager mødte frivilligt op, selvom det godt kunne se ud, som om han følte sig tvunget til det.

Med en kanon i ryggen ville jeg ikke turde spille falsk. Jeg er gift med en skotte og tør derfor ikke sige, at for mig lyder det altid, som om sækkepibespillerne spiller falsk.

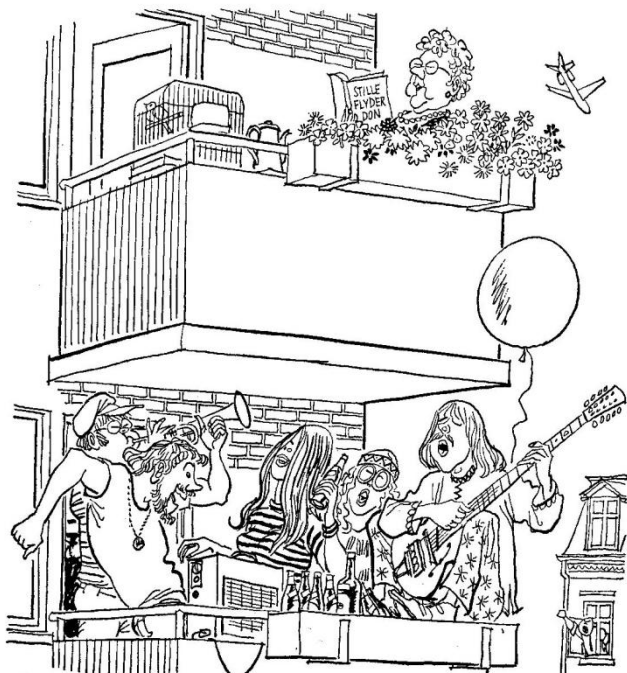

Et par formænd skubber problemet foran sig, mens Kurt Kaysen mangler en telegrafist til at fortælle sig, at han går i den forkerte retning!

I baggrunden er forsiden af vort nye domicil.

Bare for at vise, at der stadig er medlemmer med mere end ét hår på hovedet.

Vi inviterede ligeledes vore nye naboer/genboere/overboere for at de kunne se/opleve deres nye unge naboer.

De har nok spekuleret over, hvad det var for en forsamling, der nu flyttede ind og måske spolerede deres fred og idyl.

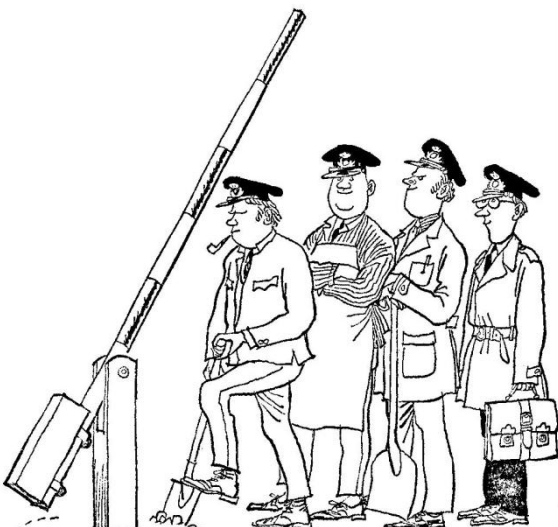
Jeg tror, at de fandt os ufarlige og fredsommelige.

I det nye domicil er vi ikke helt så tæt på vandet som ved det gamle.

Til gengæld ejer vi nu det hele selv - altså fod på eget tag, som man siger.

27. - 30. september: Jens Møller Madsen stod igen i år for den faste efterårstur. Denne gang gik turen til grænseområdet, hvor begrebet "mindretal" var i fokus.

Vi husker alle gamle dage, hvor det at overskride en grænse var forbundet med kontrol af papirer, kontrol af bilen, kontrol af bagage, ja, kontrol af alt muligt. Alle disse meget vigtige tjenestemænd er nu fjernet, og grænsesøjlen er gravet op og sat på museum.

I dag kan vi smugle med god samvittighed, når bare vi skriftligt melder, hvad og hvor meget vi har smuglet.

Undertegnede var ikke selv med på turen, så jeg har kun, hvad jeg måtte høre fra andre. Det er kun positive meldinger, jeg har opsnappet. Godt gået Jens.

Det er første gang, at Moira og jeg ikke var med. En ond tunge mente, at det var årsagen til, at så mange havde meldt sig til turen!

Jeg havde stor lyst til at kværke ham, men da han var større end mig, fandt jeg det klogeligst at undlade at gøre det. I stedet har jeg slettet ham af min aftenbøn, og han går nu automatisk ind under: "og fri os fra det onde."

6. oktober: Mariehønsene var på tur til Middelfart for at se Keramikmuseet og byen. Sidst jeg kiggede efter, kunne jeg se, at jeg har noget, som gør, at jeg ikke hører til de "kvindelige medlemmer" og kan derfor ikke berette om turen, men jeg kan da godt forestille mig, hvordan sådan en tur foregår.

Vi ventede og ventede på deres hjemkomst. Vi havde snuppet deres Dankort, og det ville være spændende at se, hvordan de havde klaret at gå shopamok uden et Dankort.

8. oktober: Det er efterår udenfor. Stormvejr, sorte skyer og regn i stride strømme. Åben radiator, strikket trøje og sivsko. Hvem der bare var på Fiji igen med bananer, appelsiner, dejlige mennesker, solskin og varme.

Nåh. Nej. De har ikke en marineforening som vores dernede.

17. oktober: Kassereren omtaler i forbifarten, at der stadig er et par medlemmer, der ikke har betalt for medlemskabet af vores forening. Rent personligt kunne jeg godt tænke mig at foreslå, at vi lavede en fortegnelse over de fantasirige undskyldninger, som er indkommet. F.eks.: "Min hund åd giroblanketten, inden jeg kunne nå at se, at den var fra marineforeningen" eller "Den var inde i et blad, som jeg ikke åbnede."

Med regeringens intentioner om at tage fra de fattige og give til de rige...

.... bliver det så sådan her, når det er vores tur, og plejehjemmet skal på udflugt?

..... hvis plejehjemmet er der endnu!

...eller måske sådan her!

For tidligere forarmede landmænd stilles luksuskøretøjer til rådighed!

Er venstre ikke et parti til højre og for landmænd?

(Jeg har aldrig været særlig stiv i politik, men har altid stemt på de konservative! på liste K)

Et yderst vigtigt arbejde udføres samvittighedsfuldt hver lørdag af bartenderne. Hvad skulle vi dog gøre uden dem?

De serverer drinks, modtager betaling for arrangementer, lytter til beklagelser og opfører sig mere eller mindre neutralt, altså som en bartender bør gøre.

Som gamle søfolk har de måske lært noget, mens de var til søs for at studere, hvad andre folkeslag drikker på tilfældige tidspunkter.

Muligheden foreligger!

Også hver lørdag disker Walther og hans glade svende fra kabyssen op med en let anretning for en blød 25'er.

Menuen er fastlagt for et halvt år ad gangen, og det lykkes af og til for dem at holde sig til planen.

Det betyder dog ikke noget, for der er gang i salget af karbonader, fiskefileter, tarteletter og mange andre interessante kulinariske specialiteter. (Walther har lovet at give mig en ekstra frikadelle, hvis jeg ville skrive noget positivt om dem). Godt gået kabys hold! (Nu er jeg måske oppe på 2 ekstra frikadeller?)

29. oktober: Kaptajn Søren H. Hansen holdt et foredrag om containerskibet Clementine Mærsk. Jeg var ikke selv til stede, da jeg ønsker at huske livet til søs som på et skib med en last af stykgods - altså 7 Ferrarier blandt papirruller og ståldragere, polsk ammunition til Australiens forsvar og 5000 baller uld. Man kunne dengang se, hvad lasten bestod af og ikke som nu, hvor man stabler kasser med ukendt indhold lige som børnene stabler legoklodser. Og nu er man kun 12 mand ombord på et skib, der laster mere end 20 gange så meget som dengang. Der er ingen at tale med - jo, jeg forstår godt, hvorfor man nu kun kan udholde at være ude i 3 måneder og uden at pakke kufferten ud. Dengang var man ude i 2 år - havde blomster i vinduet og et socialt liv med diskussioner og undervisning i alt muligt. Besætningen omfattede mange uddannelser, så der var altid nogen at spørge. Det var tider!

Ikke at forglemme, at havneopholdet kunne vare op til 10 dage og ikke 4 timer. Ak ja.

Når man fortalte dem derhjemme om ens besøg i de fremmede beverdinger, fik de et ganske godt billede af tilværelsen som sømand.

Det er muligt, at man overdrev en anelse!

Virkeligheden var knap så glamourøs.

Men nok så spændende!

Skyttelavet hygger sig hver onsdag aften i Tåsingehallen. Der er kommet en del nye medlemmer, og Fynske Bank og C. C. Jensen A/S har doneret penge, så vi har kunnet købe 3 nye rifler, som var meget tiltrængt.

Autistholdet fra kommunen fungerer også fint. Det var Svendborg Marineforenings skyttelav under ledelse af Frede Kristiansen, der startede med autisterne, og det har nu spredt sig til hele landet. Deres lærere erklærer, at det, at eleverne skal konsentrere sig, har en stor betydning for deres hele skolegang. Eleverne kan lide det, og nogle af dem er virkelig gode skytter. Frede har bare ramt plet.

Eleverne kan ikke lide ændringer, så det er et lille fast hold af skyttelavets medlemmer, der sammen med elevernes lærere står for det praktiske. Godt gået, hold!

Som gammel lærer i en klasse med vanskelige elever kan jeg nemt forestille mig debatten blandt lærerne om spørgsmålet: *Skal vi fredselskende mennesker virkelig give de varyler våben i hænde?*

12. november: Et af årets højdepunkter, **Ålespisning**, blev afholdt til stor fornøjelse for en stor forsamling af store mennesker. De fylder i hvert fald godt i stuen. Vi har mere plads, men det var alligevel vanskeligt at komme rundt med sin tallerken med store stykker ål, kartofler og persillesovs og agurkesalat. Walthers kabys-hold havde gjort det godt, og der var hele tiden et rend hen til anretterbordet. (3. die ekstra frikadelle?)

"Se den ædedolk derhenne!

Han går hele tiden lige bag efter mig, så jeg ved helt bestemt, at det er 4. gang, at han er henne for at hente flere ål."

22. november: Vinterens første sne. Københavnsområdet har fået 30 cm, og det er nok til at volde store problemer for de mennesker derovre, som jo kun kender naturen fra et postkort.

Og en senere vejrmelding: "Her i Københavnsområdet og på Bornholm kommer der regn og regnbyger, mens der længere vestpå kommer en opklaring."

Tænker hun på Slagelse eller måske helt til Korsør?

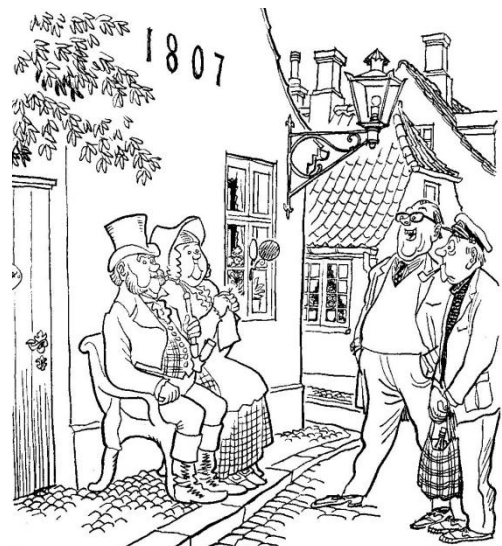
Nogen derovre må da have gået i skole og lært, at der findes en form for skabninger kaldet odenseanere og jyllinger?

Udflytningen af statslige institutioner viser de højintelligente medborgeres modvilje mod at komme ud blandt bønderne. Nåh, de finder sikkert ud af at danne nye statslige institutioner, hvor de kan ansætte hinanden og således undgå at komme væk fra staden.

Skrev H. C. Andersen ikke noget om det for 200 år siden?

"De indfødte taler en afart af vort danske sprog, men vi kan uddanne dem i at tale et mere sofistikeret og voluminøst og dermed meget lettere forståeligt dansk.

Det vil gøre alting mere acceptabelt for vi intelligente."

1. december: Julehyggen breder sig over det ganske land. Politiet foretager de sædvanlige spritkontroller i håbet om at indkassere flere point til deres chefer og måske lidt til deres egen julefrokost.

Vi danskere er kendte for vores altid tolerante indstilling overfor anderledes tænkende, og det præger i høj grad bybilledet her i december måned. Julesne, julegaver, julegløgg, julefrokoster, ja, alle glæder sig og er venlige og hjælpsomme over for hverandre.

Det er rart at være dansker.

5. december: Julefrokost i marinestuen for medlemmerne. Det er en af de aftener, hvor de mandlige medlemmer kommer i uniform og medaljer, og de kvindelige ditto'er sér endnu bedre ud end de plejer.

Walther og hans lystige svende serverer mad i stride strømme, og bistået af bartenderne skaber de den rette stemning.

Året 2015 indeholder også et 50 års jubilæum for mig. I 1965 holdt jeg nemlig op med at drikke øl og rende efter piger.

Det er de længste 20 minutter af mit liv.

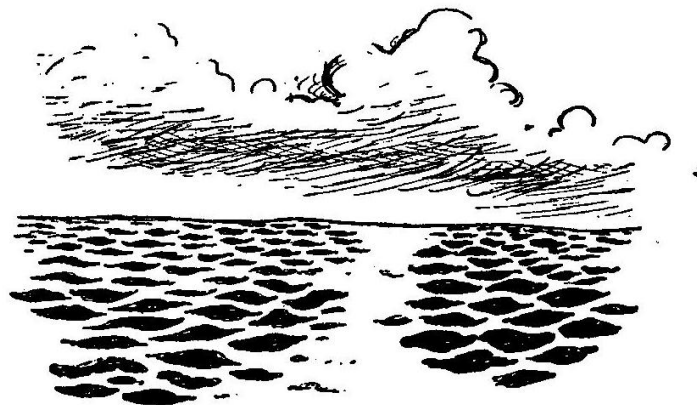
Husk: Det er efterhånden sjældent at møde et beskedent geni. Der er langt imellem os.

Den dér melodi:
"Sæterjentens
Søndag"?
Var det ikke den, som vi
kaldte:
"Sæt dig Jensens. Det
er søndag"?

Det eneste grantræ,
som jeg kunne finde.

Glædelig jul
og
Godt Nytår

Og til allersidst et godt råd: Køb aldrig en halv gris, for den vælter.